

ogrskih in bozenskih bojiščih od zmage do zmage . . . In ob navdušenju teh veteranov bivših vojen segrelo se je i srce mladine, da je vskipelo in zavriskalo v lepem veselju nad 60-letnem jubilejom . . .

Zdaj je tudi ta slavnost, ki je bila tako veličastna, kakor jo še ni Avstrija doživela, končala. Sneli so zastave in vse gre zopet mirno po svojih poslih.

Kaj neki si je mislil cesarski starček ob teh slavnostih? Kaj mu je prešinilo misli in dušo, ko je videl praznovanja vseh njegovih narodov, združenih v čustvu ljubezni do njega? Gotovo so izrazile dobre njegove oči veselje, gotovo so mu tekale solze po lici . . . In spominjal se je nazaj — na čase, ko je z bojnimi mečom v dežju krogelj branil habsburško čast. Kdo bi si mislil, da bode 18 letni Franc Jožef premagal vse krvave viharje, ki so hoteli 1. 1848 in naslednje čase razdijati in razmesariti to državo? Kdo bi si mislil, da bode habsburško žeslo pomirilo razburjene duhove? Za izkušnega, v življenju utrjenega moža bi bilo to velikansko delo. Ali Franc Jožef I. je bil še tako rekoč mladenič, ko je postal cesar. A ta mladenič, s katerim so se hoteli nasprotniki igrati, pokazal je železno naravo, železno pest, nevpogljivo voljo, s katero je odstranil vsa nasprotja in dal državi in državo Evropi mir, zaželjeni, potrebni mir . . . To je, kar mora napraviti cesarju največ ponosa in največ veselja. On je zaščita miru, on je z svojo železno roko uresničil evropsko ravnotežje, on je bil tisti, ki je branil nasprotnike do spopada in varoval mirni razvoj narodov. Ako bi dobil Franc Jožef po svoji smrti priimek, reči bi se mu moralo: Franc Jožef I. zaščitnik miru . . .

Cesarjeve misli, — kdo ve, kakšne so? Upalo se je, da bode preteklo to jubilejsko leto brez večjih notranjih bojev. Upalo se je, da bode vsi narodi in vse stranke v tem edini, da se cesarskega jubilarja ne sme žaliti in žalostiti. To upanje se ni uresničilo. Panslavistične in iredentovske stranke so preprečile tako praznovanje. Z viharjem, z nasilvijo so motile slavnost in s tem dokazale, da nimajo več srca ne za domovino ne za cesarja. Dogodki v Ljubljani in Pragi so nam dokaz, da panslavisti nimajo drugega cilja nego razbiti Avstrijo. In revolverski strelji laških študentov so znamenje, da protivavstirska iredenta še živi, da ne miruje, da komaj čaka, pokazati svoje hrepenenje . . .

Cesarjeve misli, — menimo, da so ednake našim mislim! Treba bode združiti vse resnično avstrijske moči, združiti moči vseh tistih, ki smatrajo Avstrijo za potrebo cele Evrope in za zagotovilo svetovnega miru. Treba bode pomesti z ustaši, skritimi in odkritimi. Le z silo, le s krepkim delom, le z močjo in brezobzornostjo ostalo bode geslo: Austria erit in orbe ultima! Gorje zunanjemu sovražniku, ako se Avstrija ubrani notranjega sovražnika!

Cesar je storil več kot svojo dolžnost. To zagotovilo mu lahko olajša težko breme njegove krone. Zato še enkrat: Čast Franc Jožefu I. . .

En koledar zastoj dobi vsakdo, kdor jih vzame deset. Naši prijatelji se naj torej zbirajo in naj skupno koledarje naročijo. Cena 1 koledarja 60 vin., s poštnino 70 vin. Ra z š i r j a j t e naš edini kmetsko-napredni koledar!

Dopisi.

Sv. Barbara v Haložah. Plod „liberalcev“ in prvaških listov se je že večkrat tukaj zalostno obnesel, namreč na ta način, da napadajo miroljubne osebe brez vsakega vzroka. Kakor se je tudi že večkrat pripetilo, da so šli ničvredni fantalini z noži in kamenjem v noči nad posamezne hiše. Tudi moramo omeniti iz Gradišča, tistega Franc Emeršiča in njegovega kolego takozvanega Šuma. Ta dva niti ne vesta, da se je tudi za njihovo postava dana, da se ne smeta hvaliti z nevarno grožnjo proti drugim osebam. Na vsak

način bode za vaju boljše, ako sta mirna, drugače se vama pokaže pot k sodnji. Tudi ne nosita samokresa okoli, ker nimata orožnega lista. Raje gledita na to, da ne bosta vedno pijana okoli hodila, ravno tako, kakor mačkini oddelek v marcu. Tudi po sobotah in nedeljah večerah pa ne nadlegujta pošteni napredni ljudi, tudi ne zabavljajta preveč z kletvico; ali ne slišita nikoli božje besede, da sta tako razdivjana? To imata vse od tega, ker narodniške liste čitata. Kaj takega se tudi zdaj godi, kakor nekaj v srednjem veku. Tudi vprašamo tebe, Emeršič, iz katerega vzroka napadaš pri vsaki priliki našega sodelovalca gospoda Podhostnika, knjigoveza? Mislimo, da ni nikomur nič žalega storil, tako tudi Tebi ni. Kar pa se tiče njegove nošnje, pa mu nihče nima kaj za govoriti. Sicer je najboljšje, da se vendar enkrat vmiriš in opustiš prvaške liste. Slavna orožniška postaja pa naj gleda na to, da se na vsak način temu fantu odvzame samokres.

Šuk, Šuma, spominjajta se, Buč takih v Haložih še je; Kakor vidva sta oba Zato ostanta raj doma.

Pet, iz velike peči.
Sromlje. Preljubi „Štajerc“! Ze davno nisem hodil tod, — nisem se mogel k tebi oglašiti. Ljubi „Štajerc“! Prilike so me pripeljale na Sromlje in Zdole, pa sem se ponudil malo pri dobrem Srameljskem „padiši“ ter pri Zdolskem „Suliman“ Kozobrad-paši. 1. februarja dobili so Sromljani pošto, ter dobrega in prijaznega ekspeditorja gosp. Koraglua. Pa nevošnjivosti! Naš padiša pač ne more trpeti človeka, ki bi bil za blagor in prid ljudem. Vtepel si je v svojo glavo, da bo on sam pošto upravljal. Pa kaj bo sirota, ki še ne razume toliko nemški, ako bi mu rekel za marko po nemški, gledal bi ga kakor bik nova vrata. To bo lep upravitelj! Pa tudi pri občinskih rečeh imava nekaj za govoriti. Kje so tisti denarji, ki pridejo v ubožno kaso? Ja pa bi kdo rekel, da je vse v redu, ker so zato odborniki. Res so! Pa kakšni?! 15 jih je takšnih, ki ne vejo kako je številka 1 prav obrnjena. In drugi? Fajmošter, učitelj in trgovec! Da bi se padiša brigal za zboljšanje potov in drugih stvari, o tem še misliti ni. Torej sromeljski volilci dobro pomislite, koga boste volili drugo leto! Spomlad bodo tudi volitve na Zdolah. Tedaj pa le Ti kozobrad-paša povabi župane in botre svoje, da boste godlo in goleš polivali po tistih, ki Te niso hoteli voliti.

Eno pesem čem zapeti, Očitno vsem na glas; In nekaj v misel vzeti, Kak' je sedanji čas.

Kak' se župani nosijo Po Pohanc' godlo trosijo. Kak grdo je to slišati, Kaj tač'ga od ljudi . . .

Kaj pa Ti Cvenkovič? Ali si še živ? Dolgo se nisva videla! Veš, vprašal bi Te, kako je s tisto prisego, ko si prisegel na nekovi program „Piskro-zveze“? Ja dragi moj zvezec Cvenkovič, veš to je pač sramota, ko Ti imaš prisego za take privatne stvari. Zdaj pa ostani zdrav, drugi krat več. Imam že štupo za Te zmleto. — Tudi Vas, dragi „Štajerčevi“ bralci, pozdravlja Dobroznan Kajtebmar.

Pliberk. Kar je v Pliberku sv. Uršula, Ivan Hornbek, postala je kaplanija zbirališče vseh devic. Lepo je videti, kako tiho se to ponižne ovčice ena za drugo muzajo skoz kaplaniška vrata. V nedeljah je kaplanija natlačena starih in mladih babur. „Gospud“ te babje armade pa posebno rad občuje s šiviljam iz Ljebuč, katere nikoli ne manjkajo pri babjem sestanku v kaplaniji. Ne vem ali „gospodu“ hlače merijo, ali se gospod od njih šivati učijo.

Sv. Jakob v Rožu. Predragi „Štajerc“, poročati ti moram še nekaj od našega sv. Jakoba. Hvala Bogu, obiskovalcev smo imeli letos veliko. Najpre nas je obiskala toča. Drugič je bila velikanska suša. Tretjič je prišla slana, četrtič pa nuna. Petič je prikorakal usmiljeni brat, šestič je prišel kapucin. Sedmič pa sta prišla mežnar in nevsmiljeni Ražun. Ta je dejal: Daj, kar še

imaš! Dobili nismo družega nego koruzo in krompir. Ali — daj, kar imaš! Stari pregovor pravi: Sita vrana lačni nič ne veruje . . . Tako se dela s kmetom, da se potem ta lahko drži zapovedi posta, ker nima nič več! — Še nekaj, dragi „Štajerc“, moram ponoviti od našega sv. Jakoba. Mi se tega leta veselimo. Dobil sem mnogo naročnikov od tistega časa, ko je župnik Ražun „Štajerca“ po krivem na prižnici dolžil, da je slavnostna vrata podrl. Ali tega ni bil „Štajerc“ kriv, temveč le „Š. Mirovci“ in preprirovcji. Zdaj pa „Štajerca“ vse časti in ga vsak rad bere, posebno tudi ženske. Oh, Ražun, kaj težko bodeš odvezo dajal, ko pride adventna Opazovalci.

Iz Jesenice. Na Kranjskem osebito v Ljubljani izhaja neka farska kunjja „Naša Moč“ katere glavni dopisovalci so jeseniški farji. V tej kunjji, katere se večinoma porablja na straniščih, napada vsaki petek tovarniške uradnike iz Jesenic. St. 52 z dne 27. novembra t. l. bereš v tej kunjji: „Povdarjamo pa, da z gospodom Rucum še ni odšlo vse s Save. Še poznamo uradnike, ki v zapечатih zavitkih pošiljajo raznim osebam 20 kronske bankovce in razna v svoj prilog prijetna navodila. Seveda, seveda, bogato razkošno življenje, pogosto obiskovanje po raznih krajih tolerantne hiše in preveč obcevanje z zloglasnimi osebami, to našo tovarniško gospodo veliko stane!“ — Tako pišejo naši farji na Jesenicah. Kurbe, vlačuge, nečistnice jim gredo po glavi a na Kristusove besede so pozabili!? — Vidi se kako je propala ta soderga v črnih kuhah. Gotovo ima fajmošter Zabukovec špijone po raznih krajih v tolerantnih hišah, a ti špijoni zamenjanjo z farji nas! Pogostoma se je bralo v „Slovenskem Narodu“ kako pridno so farji obiskovali tolerantno hišo v Ljubljani št. 13. Še ni tega dolgo ko se je moral neki kranjski far pred dopisovalcem teh vrstic skriti za duzi v temni gostilničarski sobi v Rožnih ulicah, ko je bil zasačen da je z oženjeno mlado gospo svinjarije vganjal! — Še ni dolgo, ko je na Gorenjskem blizo Begunj vganjal neki far svinjarije! Ali misli fajmošter Zabukovec, da bode mo mi na njegova napade v časopisih molčali!? Danes povemo škofu Antonu Bonaventuri, do ja naj kmalo odrine z fajmošterem Zabukovcem iz Jesenic, ako ne, si naj posledice sam pripiše! Fajmoštru Zabukovcu pa mi povemo, da uradniki nismo nikoli prisegli farjem pokorni biti, mi smo svobodni tovarniški uslužbenci! Nadalje prihodnič! Delavci agitirajte za „Šajerca“ in zahtevajte v vsaki gostilni ta list“.

Koledar je izšel in stane s poštnino vred samo 70 vin.

V vsaki hiši naj bode naš koledar, ki ima dovolj kratkočasne, zabavne in podučne vsebine.

Novice.

Torej — sprava! Brez šale, slovenski politiki so se hvala Bogu zopet združili. Iz Dunaja poročajo, da bodejo prvaško-liberalni in prvaško-klerikalni poslanci odslej skupno nastopali. Torej — sprava! Vse razlike so odstranjene, vsa nasprotja pokopana, vse sovraštvo je izginilo. V bratovski ljubezni poljubuje Roblek roko kaplana dr. Korošca, ljubljanski „Žane iz Iblane“ Hribar leži na srcu dr. Šustersiča, katerega je tolikokrat imenoval dr. Žlindra, hrvatski popi se bratijo z slovenskimi liberaloni in celo dr. Ploj, hofrat in bogve kaj še vse, sme sedeti poleg teh gospodov . . . Hahaha! Svoj čas so klerikalni listi z največjo nesramnostjo napadali hofrata Ploja; ja, stikali so celo po njegovem družinskem življenju in mu oponašali osebne grehe. Svoj čas je bilo to, — lang, lang ist's her! Svoj čas sta izjavila Roblek in Ježovnik, da bodeta kot poslanca varovala svojo neodvisnost od prvaškega klerikalizma. Svoj čas so bili vsi — „neodvisni“ in „kmetski“ in vrag vedi kaj še vse. Ali zdaj pokriva plašč „sprave“ vse te junake. Eden družega so imenovali lažnika, — zdaj pa so zopet prijatelji. Eden drugemu so očitali sleparijo,